

КРИСТИНА УЛСОН

Реалистичен и разтърсващ роман
въпреки нежното заглавие.

Киркус Ривю

Маргаритки

enthusiast

Kristina Ohlsson

Tusenskönor

Copyright © Kristina Ohlsson 2010

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Кристина Улсон

Маргаритки

© Анята Качева, преводач, 2016

© Тони Ганчев, художник, 2016

© Enthusiast – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-619-164-204-5

Кристина Улсон

Маргаритки

Превела от шведски
Анюта Качева

enthusiast

София, 2016

НАЧАЛОТО*

Никой жив човек не е в безопасност

* Псалм 248 от Сборник Псалми и химни на Лина Сандел (1832–1903) – шведска поетеса, писателка и автор на псалми и химни. – Бел. ред.

ПОТЪНАЛАТА В ЗЕЛЕНИНА и цветя ливада винаги е била нейна. Дори самото ѝ придобиване не бе трудно; трябваше само да отстъпи на сестра си мансардата. Умът ѝ не го побираше как сестра ѝ се съгласи с тази размяна – някаква невзрачна мансарда срещу земята. Но не каза нищо. В противен случай сестра ѝ би решила, че трябва да поиска още нещо в замяна.

Ливадата лежеше на самата граница с пустеещите земи, буренясала и обрасла с храсталаци. Като дете избуялата растителност ѝ стигаше до брадичката. Сега, вече пораснала, всичко ѝ стигаше не по-високо от талията. Вървеше с лека стъпка и блуждаещ поглед и усещаше как цветята и листата гаят босите ѝ крака. Цветята трябваше да се наберат в пълно мълчание, иначе всичко се обезсмисляше. Ако събереш седем вида цветя на Мидсъмър* и ги сложиш под възглавницата, ще видиш насън бъдещия си жених.

Вяръваше в това като малка, когато за първи път набра цветя на този празник. Сестра ѝ я бе поправила:

– Зная кого искаш да видиш! Виктор! – бе казала тя през смях.

Очевидно още от малка беше наивна и глупава. Изобщо не искаше да види Виктор, а съвсем друг човек. Някой тайнствен непознат.

Оттогава тя повтаряше ритуала всяка година. Разбира се, вече бе пораснала, за да продължава да вярва в подобни остарели измишльотини, но както и преди вътрешно усещаше, че това е нещо важно. А пък и

* Шведски празник, подобен на Еньовден. – Бел. ред.

трябваше да признае, че няма кой знае какво друго да прави. Родителите ѝ настояваха да празнуват усамотено на село и с всяка година това ѝ тежеше все повече. На всичкото отгоре тази година бе поканена от приятелката си Ана на празника на най-дългата бяла нощ. Родителите на Ана организираха пищно тържество, на което канеха и приятелите на децата си.

Но тя трябваше да си остане къщи заради баща си.

– Ще празнуваме както винаги. Заедно. И ще бъде така, докато живееш у дома.

Това направо я паникьоса. Нима не разбираше колко е нелепо? Ще минат години, преди изобщо да може да помисли да се изнесе от къщи. И отвратителното поведение на сестра ѝ никак не подобряваше положението. Сестра ѝ, която никога не бе канена на празник и която не страдаше от стоенето тук, на село, заедно с родителите им. Не стигаше това, ами дори харесваше странните гости, които по здрач се измъкваха от зимника на верандата, когато се спускаха щорите, за да бъдат скрити те от любопитните погледи.

Самата тя ги ненавиждаше. За разлика от другите в семейството, тя единствена не можеше нито да ги хареса, нито да ги съжали. Жалки вонящи същества, които не знаеха как да уредят живота си и се тъпчеха в някакъв селски зимник. И се задоволяваха с толкова малко. Самата тя никога не беше доволна. Никога и от нищо.

– Трябва да обичаш ближния си – казваше баща ѝ.

– Човек трябва да е благодарен и на малкото, което има – пригласяше майка ѝ.

Бе престанала да ги слуша много отдавна.

Видя го в мига, когато откъсна четвъртото цвете. Сигурно беше издал някакъв звук, иначе нямаше да

го забележи. Светкавично вдигна съсредоточения си в цветята поглед и слънцето я заслепи. На слънчевата светлина той приличаше на тъмен силует без лице и възраст.

Тя засенчи с ръка очи и примижа. Да, сети се кой е. Бе го зърнала през кухненския прозорец преди няколко вечери, когато баща ѝ се върна късно вкъщи с най-закъснелите гости. Бе по-висок от останалите. Не по-стар, но по-източен. По-силен. С масивна, издадена напред брадичка, приличаше на американските командоси от филмите.

Стояха неподвижно и се гледаха.

– Ти не бива да излизаш навън – каза тя надменно, макар да знаеше, че това е безсмислено.

Никой от хората в зимника не знаеше шведски.

След като той не помръдна и не пророни и дума, тя въздъхна и продължи да бере цветя.

Див зюмбюл.

Паричка.

Той бавно се раздвижи зад нея. Тя хвърли крадешком поглед през рамо, учудена за къде ли се е запътил. Забеляза, че се е приближил.

Веднъж тя и семейството ѝ прекараха ваканцията в чужбина. Единствения път, когато си бяха позволили нормално пътуване до Канарските острови, за да се къпят и пекат на слънце. Улиците гъмжаха от бездомни кучета, които преследваха туристите. Баща им се научи ловко да ги прогонва.

– Дръж – викаше той и хвърляше камък в противоположната им посока.

Това винаги работеше. Кучето ги оставяше на мира и се втурваше да гони хвърления камък.

Мъжът на поляната приличаше на такова бездомно

куче. В погледа му имаше нещо непонятно и непредсказуемо. Дори злостно. Внезапно изпита колебание какво да прави. Да хвърли камък, бе немислимо. Трябваше само да погледне към къщата, за да види, че родителите и сестра ѝ са отишли с колата до града, за да купят прясна риба за празничната вечеря. Още една смехотворна, тъй наречена традиция, измислена от родителите ѝ, за да се поддържа идеята за сплотено обикновено шведско семейство. Както винаги тя отказа да участва, като предпочиташе спокойно да си бере цветята.

– Какво искаш? – попита ядосано.

Ядосано, но с нарастващо чувство на страх. Инстинктът никога не я подвеждаше, тя разпознаваше безпогрешно мириса на опасността. Този път всичко в нея крещеше, че трябва да овладее ситуацията.

Цветята убодоха ръката ѝ, докато ги стискаше. Липсваше едно-единствено. Маргаритка. Или изискан бурен, както обичаше да нарича цветето баща ѝ.

Мъжът мълчеше, но пристъпи още няколко крачки към нея. И внезапно се озова само на няколко метра. По лицето му бавно плъзна широка усмивка. И в този миг тя разбра какво искаше той.

Краката изпревариха мислите ѝ. Рефлексът протече светкавично през гръбначния ѝ стълб и тя побягна. Къщата се намираще на по-малко от стотина метра и тя няколко пъти извика за помощ. Викът ѝ потъна в тишината на поляната. Пресъхналата земя заглуши шума от паническия ѝ бяг и от тежките му стъпки на някакви си двайсетина метра зад нея. Той сякаш знаеше, че тя няма да може да избяга, но я оставяше да тича само заради възбудата на преследването.

Тя се бори като диво зверче, когато той я повали по

гръб и започна да разкъсва толкова методично и решително дрехите ѝ, че в превъзбудения ѝ ум се мярна мисълта, че не го прави за първи път.

После, когато всичко бе свършило и тя лежеше разплакана във вдлъбнатината, оставена от телата им в измачканата трева, тя разбра, че това е нещо, с което никога няма да успее да се примири. Свитият ѝ юмрук, чиито кокалчета бяха изранени от безполезната ѝ съпротива, все още стискаше набрания букет. Тя го пусна, сякаш бе нажежен. Цветята вече нямаха никакво значение. Вече отлично знаеше чие лице ще я преследва насън.

Когато автомобилът на родителите ѝ влезе в двора, тя все още лежеше на поляната, безсилна да се изправи. На синьото небе облаците сякаш играеха на криеница. Светът наоколо си оставаше същият, докато нейният завинаги се бе разпаднал. Остана да лежи на поляната, докато забелязаха отсъствието ѝ и започнаха да я търсят. А когато я намериха, тя вече не бе същият човек.

Кристина Улсон
МАРГАРИТКИ

Превод *Анюта Качева*
Редактор *Марта Владова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Тони Ганчев*
Предпечат *Анна Георгиева*

Шведска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 28

ISBN 978-619-164-204-5

Издава **enthusiast**

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „ФолиАрт“

Маргаритки

Кристина Улсон

Следствената група на Алекс Рехт е изправена пред поредния случай: в центъра на Стокхолм са намерени застреляни възрастен свещеник и жена му. Всички улики сочат, че той е убил жена си, след което се е самоубил, но дали това е така? В нелегална квартира е затворен Али, имигрант от Ирак. Тези, които са му помогнали да избяга, искат от него насрещна услуга. А в това време млада шведка в Банкок започва да подозира, че поредицата от неприятности не са случайност, а нечия зла воля я изолира от останалия свят. Алекс и младата му талантива колежка Фредрика Бергман полагат много усилия, за да свържат тези нишки и да разберат защо нежното полско цвете се е превърнало в кървав, зловещ символ.

Още от авторката

